

Recensent: Kristin Hulshof

Niels Veldhuizen 'Oorlog in mijn kop' Erfenis uit Uruzgan. Uitgeverij Nieuw Amsterdam, Amsterdam 2014. ISBN 9789046816844 (PTSS/Verpleegkundige als patiënt/ ED/1) Zie ook: www.nieuwamsterdam.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Niels Veldhuizen beschrijft de gevolgen die de uitzending naar Afghanistan als militair verpleegkundige voor hem hebben op zijn leven na de uitzending. Hij blijkt niet meer dezelfde te zijn als voor de uitzending. Hij lijdt aan het Post Traumatisch Stress Syndroom, waardoor zijn leven en dat van zijn naasten ontwricht raakt. Het boek is direct- en op sommige plaatsen bijna cynisch- geschreven. Hoofdstukken over zijn uitzending naar Afghanistan worden afgewisseld met hoofdstukken over zijn leven thuis en de impact die de uitzending hierop heeft. Het boek telt 173 pagina's.

Over de schrijver:

Niels Veldhuizen (1978) is algemeen militair verpleegkundige. Hij leeft samen met zijn vrouw en zoon in Eersel. Zie ook:

http://www.linkedin.com/profile/view?id=317756049&authType=NAME_SEARCH&authToken=MkDp&locale=nl_NL&srchid=246173171396854940913&srchindex=4&srchtotat=4&trk=vsrcp_people_res_name&trkInfo=VSRPsearchId%3A246173171396854940913%2CVSRPtargetId%3A317756049%2CVSRPcmpt%3Aprimary

Korte bespreking:

Veldhuizen beschrijft in verschillende hoofdstukken zijn leven in Afghanistan tijdens de uitzending, afgewisseld met zijn leven thuis na de uitzending. Waar zijn hoofd op de heenreis op wat professionele doelstellingen en persoonlijke idealen na bijna blanco is geweest, is zijn hoofd op de terugreis vol indrukken. De dagelijkse gang van zaken in het uitzendgebied komt aan bod, maar ook de momenten dat ze paraat moeten staan in oorlogsgebied en de effecten die deze op hem hebben. Eenmaal terug in Nederland krijgt Veldhuizen zijn leven thuis niet meer op de rails. Aan de buitenkant is Veldhuizen degene die men kende, maar in zijn hoofd is het een steeds terugkerende chaos. Angst, twijfel en agressief gedrag lopen als een rode draad door zijn leven heen. Vanuit de situaties waarin hij na terugkomst in Nederland verkeert maakt Veldhuizen telkens weer een brug naar zijn ervaringen in Afghanistan.

Via verschillende behandelaars probeert Veldhuizen greep te krijgen op zijn oorlogstrauma. Uiteindelijk lukt dat maar ten dele.

Wat viel op:

Veldhuizen stelt zich heel kwetsbaar op door de openheid en eerlijkheid waarmee hij een inkijk geeft in zijn uitzendervaringen en de gevolgen die dat voor hem en zijn naasten heeft.

Zijn ervaringen, gevoelens en frustratie komen uitgebreid aan bod als hij ons meeneemt naar de dagelijkse gang van zaken in uitzendgebied en de momenten dat ze paraat moeten staan in oorlogsgebied.

Weer terug in Nederland, klopt Veldhuizen bij verschillende behandelinstanties aan. Het onbegrip dat hij in zijn ogen soms ervaart, zijn weerstand en schaamte om zich over te geven aan de diverse behandelaars worden op directe wijze beschreven.

Citaten:

Pag. 10: “Natuurlijk had ikzelf overwogen om mijn verhaal te zoen, maar ook ik had verschillende redenen om niet op dat podium te willen staan. Ook is was bang voor mijn imago en carrière. Ik wilde niet bekend staan als de PTSS-patiënt. Ik wilde verder met mijn leven en vooral geen slachtoffer zijn. Maar hoe? Niets doen en mijn mond houden maakte het er niet beter op. Er moest wat gebeuren, dat voelde bijna net zo natuurlijk als opstaan na een val; ik had er niets aan om op de grond te blijven liggen. Dus besloot ik mijn waarheid wel te vertellen.”

Pag. 41: “Van de buitenkant was er niets aan me te zien. Misschien wat schaafwondjes en een enkele blauwe plek. Vragen beantwoordde ik normaal en adequaat. Maar achter mijn ogen voelde ik een vreemde koude mist, een nevel die de eerste uren na de explosie onder mijn schedel bleef hangen.”

Pag 81: “In het voorjaar van 2010 kreeg ik steeds meer last van vage klachten. Ik viel steeds moeilijker inslaap, soms pas ver na middernacht, Ik lag uren te woelen of naar het plafond te staren, was continu aan het piekeren en kreeg steeds vaker last van flashbacks uit Afghanistan. En die waren beangstigend realistisch. Op een bepaald moment had ik vrijwel iedere dag last van nare herbelevingen. Ik wilde ze niet, maar toch vulden ze steeds vaker en intenser mijn hoofd.”

Pag. 85: “Op dat moment had ik niet begrepen wat ik dacht en voelde. Ik zag mijn klachten als zwakte, ik was in de steek gelaten door mijn eigen brein, eigenlijk leek het nog het meest op het verlies van jezelf. En alleen ik vertoonde die zwakte, de anderen hadden immers geen klachten? Ik was langzaam gek aan het worden.

Pag. 88: “Bij de volgende vraag raakte ik compleet van de kook: of ik tijdens mijn uitzending andere werkzaamheden had verricht dan normaal. Een moment vroeg ik me af of ik in de zeik werk genomen. Op die totaal stompzinnige vraag antwoordde ik; ‘Hebben we in Uruzgan niet allemaal iets totaal anders gedaan dan wat normaal genoemd mag worden?’

Pag. 89: “‘Niets’, antwoordde ik. Als jij niet weet waarom ik hier ben, dan ben ik weer weg. Ik stond op en gaf de man de brief die ik had ontvangen van Defensie. Hij las hem ter plekke, maar ook dat deed bij hem geen licht branden. Vol ongeloof knikte ik hem goedendag en liep weg. Maar Defensie kon tevreden zijn, want achter mijn naam stond keurig een vinkje.”

Pag. 98: “Gevoelens van angst,’ zei ik en toen besloot ik die zo precies mogelijk te formuleren. ‘Eigenlijk is angst een understatement. Ik beleef het als angst in het

kwadraat. Tijdens die dromen ben ik werkelijk doodsbang. Dan bekruipt me een angst die ik in Afghanistan nooit heb gekend. In dat geitenland heb ik mijn uitzending ondergaan, maar in mijn slaap beleef ik de ellende pas echt’.

Recensies/extra:

‘Veldhuizen schrijft eerlijk en rauw over zijn uitzending naar Uruzgan en zijn tijd daarna. *Oorlog in mijn kop* is indringend en indrukwekkend’.

Oud-commandant der strijdkracht Generaal b.d. P.J.M. van Uhm

www.uitzendinggemist.nl/programmas/9455-oorlog-in-mijn-hoofd

‘In de serie '*Oorlog in mijn* hoofd' gaan zes veteranen terug naar de plek waar ze een posttraumatische stress stoornis opliepen. Samen met hun familie bekijken ze daarna de beelden van hun reis.’

Eén op één: Niels Veldhuizen | KRO-NCRV, 18 feb 2014

‘Als militair verpleegkundige vertrekt Niels Veldhuizen in 2008 naar Uruzgan. De ervaringen die hij daar opdoet, veranderen hem voorgoed. Hij krijgt de diagnose posttraumatisch stress stoornis (PTSS). “Mijn papa is ziek. Ziek in zijn hoofd,” zegt zijn zoontje nu. In deze uitzending gaat Eva Jinek met hem in gesprek over idealen, Uruzgan en PTSS.’ Zie : http://www.gezond24.nl/tv-uitzending/g24_1322/Oorlog-in-mijn-kop